

Tri Kỷ - Mong Manh Một Chút tình

Dã Thảo

Trăng vừa treo lủng lẳng trên ngọn thông già đang nghiêng đầu rủ rỉ trước sân nhà. Mặt trăng tròn lẳn, ánh sáng mềm mại, ngọt ngào hòa cùng hơi gió thoảng nhẹ như đang mơn trớn, vỗ về, vuốt ve tâm hồn thể nhân lạc lõng. Vài đám mây mỏng manh, phơn phớt tựa chút khói lam chiều đang lang thang lạc lối, vật vờ mon men đến gần như muốn đẩy đưa, lơ lả cùng trăng gió. Chẳng được bao lâu thì dường như ánh sáng chan hòa quá, trang nghiêm quá và lơ là với mọi thứ kề gần trăng nên mây cũng ngại ngùng, xẽn lèn dạt ra xa rồi lẩn mất. Nhưng lại bầu trời trong vắt, mênh mông và thăm thẳm cho trăng tha hồ vung vãi, rắc gieo tung tóe ánh sáng huyền ảo, mơ hồ, lấp loáng xuống trần gian một cách xa hoa, phung phí. Thoáng chốc trăng đã chênh chếch mái

nhà, cao lồng lộng và tỏa ánh sáng vàng vạc muôn phương. Trăng hôm nay thật đặc biệt. Sáng hơn trăng mọi khi. Vì hôm nay là rằm tháng Bảy năm Nhâm Thìn, và là rằm lần thứ hai trong tháng Tám dương lịch - rằm lần thứ nhất vào ngày 2/8 và lần thứ nhì vào ngày 31/8/2012. Mà tôi thì đang ngồi ngắm trăng lặng lẽ, cô đơn và... nhớ bạn. Nỗi nhớ cũng mênh mang, sáng ngời và thanh khiết như trăng đêm nay.

Tôi trải hồn mình hong dưới trăng khuya quạnh quẽ. Gặp anh bởi mối duyên hạnh ngộ hiếm có, rồi quen hơn qua chút duyên văn nghệ hờ. Tôi ngưỡng mộ anh vì tài nghệ, cảm khái vì tâm huyết anh bỏ vào những công việc hữu ích cho gia đình, tập thể, cộng đồng và quê hương... Tôi có cảm tưởng như anh đang thay tôi mà thực hiện giùm những ước vọng, hoài bão của chính tôi đã ấp ủ bấy lâu nay. Cho nên, bỗng thấy như thân thiết với nhau từ kiếp nào, bỗng thấy khoảng cách dè dặt dường như tan biến mà không hay. Rồi mặc nhiên xem nhau như bạn hữu. Và xa hơn, tôi mạo nhận anh là "tri kỷ" của mình.

Nếu biết tôi đã xem anh như tri kỷ chắc anh sẽ cười chê tôi lố lằng, mạo muội, thiếu đoan chính... Nhưng anh có biết đâu trong hai mươi năm nay tôi sống lặng lẽ, âm thầm như một bóng ma. Tự mình vui lấp, chôn giấu tất cả mọi cảm xúc, suy tư, ước muốn và hoài bão. Tự mình đã quên đi mình đang sống. Tôi như một xác chết biết thở. Nhắm mắt mà tiếp tục làm lối đi cho nốt con đường mình đã chọn. Hoàn tất cho tròn bổn phận mình đã cưu mang. Anh đã phả chút hơi ấm vào xác chết lạnh lẽo này cho tôi hồi sinh để thấy mình còn cảm xúc, còn biết vui biết buồn, còn biết đau khổ. Thật sung sướng vì còn đau khổ được. Anh biết không, tôi vừa lột thoát ra khỏi cái xác chai đá của mình lâu nay. Để rồi cảm nhận được mình cũng có cùng những đam mê, yêu thích và rung động giống như nhau. Để rồi chợt biết có người sẵn sàng cảm thông, chia sẻ và nhiệt thành với mình. Để rồi thấy bớt lẻ loi, bớt cô độc và mạnh dạn bước chân theo nhịp khúc "đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu". Một thoáng hạnh phúc lượm lặt, vớt vát muộn màng - nhưng thật quý báu.

Trăng giờ đang hững hờ, lơ lửng trên bầu trời phía Tây. Thình không huyền ảo, tịch liêu, tĩnh lặng vô cùng. Nhân thể đang say ngủ. Vạn vật bất động vì không muốn làm hoen ố sự kỳ bí của đêm thâu, e ngại ánh trăng sẽ giật mình mà sớm tìm nơi ẩn trốn. Đêm càng tĩnh mịch. Nghe chừng "không gian như có dây tơ, bước đi sẽ đứt, động hồ sẽ tan". Trong giây phút trầm mặc, linh thiêng nhiệm màu này, tôi đang nghĩ đến anh... Cảm xúc nhạt nhòa tỏa khắp bầu trời, đầy ấp, chập chùng trên những dãy núi đồi cao thấp. Tháp thoáng chỗ thẳm chỗ lọt bao quanh thung lũng rộng lớn như một vòng rào thiên nhiên mờ mờ ảo ảo, ngăn cách trần tục bên ngoài với thế giới kỳ diệu bên trong. Đêm lung linh ánh trăng như tấm lụa

tơ tầm không lồ, vàng óng ả, sáng long lanh chụp xuống trần gian, phủ lên những lối mòn nhỏ nhắn bằng ciment trắng loang loáng ướt hơi sương.

Trong khu vườn rậm rạp sau nhà, hoa lá cành vừa yên ngủ vừa rì rào thồn thức vì ánh trăng đang cố xuyên thủng tạo nên những vệt sáng to nhỏ thập thò, lấp ló muôn hình vạn dạng trên mặt đất, chen lấn vào những bóng đen loang lổ của cành lá. Rồi cành ngang cành dọc bất bình nên nhẹ lay theo cơn gió thoảng đẩy đưa, xô đuổi những mảng trắng vỡ vụn rơi rớt. Chúng thi nhau tạo thành những đóm sáng như thổi vàng trơn trượt, đa dạng, lẩn qua lẩn lại, chạy tới chạy lui, khi thì chùng chất lên nhau, khi thì rải giãn ra xa như đuổi bắt một cách đùa cợt. Những thổi vàng sáng rỡ lúc tan lúc tụ làm lũ côn trùng sợ hãi, lo lắng mà im thin thít. Chỉ lâu

lâu mới thoảng tiếng dế khe khẽ thở dài, xen lẫn tiếng chim sâu quẹt mỏ nhẹ nhàng, hay vài tiếng vạc sành tí tề nghiêng lợi lạch lổng. Thỉnh thoảng có tiếng rơi lộp độp như điểm canh đêm của giọt sương khuya đang lìa đầu lá một cách luyến tiếc. Đêm lặng lẽ và sinh động nhịp nhàng. Như một cuộc tình âm thầm tuyệt mỹ. “Tĩnh” và “động” đang quyện vào nhau, đang tan chảy và hòa nhập như sự đồng cảm giữa tôi và anh. Tình người, hồn vạn vật, sự huyền diệu của đất trời và vũ trụ đang giao thoa cùng một điểm và hội tụ vào làm một trong đêm thanh. Âm vang giao hưởng quá cao xa nhưng cũng thật gần gũi. Quá huyền hoặc nhưng cũng thật đơn sơ. Quá mơ hồ, mong manh nhưng lại vĩnh cửu. Trong cái mong manh này đang hàm chứa chút tình tri kỷ của tôi và anh. Hiểu nhau không cần ngôn từ. Thấy nhau không nhờ đến nhãn quan. Thâm tình thật chặt không dựa vào nhiều lần gặp gỡ. Luôn còn đó. Mãi mãi tồn tại cùng đất trời. Như ánh sáng trăng rằm. Vẫn muôn thuở lúc ẩn lúc hiện mà không biến mất.

Tôi tôn vinh và trân quý tình bằng hữu thanh cao, mỗi tri kỷ ngọc ngà. Tôi muốn duy trì cho nó trong sáng và bền vững mãi mãi như ánh trăng rằm đêm nay. Cho nên đã bao lần cố nén lòng để tránh né những liên hệ mà tôi sợ sẽ làm sức mẻ, tổn thương đến tấm tình này. Bao đêm nhìn tên anh trên khung “online contacts” mà không dám nhận con mouse vào đó. Vạn lần liếc mắt nhìn điện thoại mà không dám gọi. Chút tình tri kỷ tôi xem như sợi tơ trời toàn bích, mỏng mảnh và hiếm quý. Nó đã làm cho đời sống của tôi có ý nghĩa hơn, đẹp đẽ và sâu xa hơn. Cho nên, vĩnh viễn tôi sẽ không chạm vào sợi tơ vàng lóng lánh của góc trời riêng. Vì sợ nó bị đứt đoạn mà lìa xa tôi.

Đâu đây vang vọng rải rác tiếng gà gáy sáng. Trăng mờ dần. Ánh trăng huyền ảo đang từ từ chui dần vào chiếc túi chứa lụa tơ vàng, để rồi lại được mở ra và trút hết xuống trần gian vào mỗi đêm trăng rằm khác. Và tôi đang gói ghém niềm riêng cất kỹ vào tận đáy tâm tư cô lẻ...

Cỏ Hoang